

Jako je v jednom těle mnoho údů a nemají všechny stejný úkol, tak i my, ač je nás mnoho, jsme jedno tělo v Kristu a jeden druhému sloužíme jako jednotlivé údy. Máme rozličné dary podle milosti, která byla dána každému z nás: Kdo má dar prorockého slova, ať ho užívá v souhlase s vírou. Kdo má dar služby, ať slouží. Kdo má dar učit, ať učí. Kdo dovede povzbuzovat, nechť povzbuzuje. Kdo rozdává, ať dává upřímně. Kdo stojí v čele, ať je horlivý. Kdo se stará o trpící, ať pomáhá s radostí.

Ř 12,4-8

Milí bratři a milé sestry!

Zatímco Vánoce a Velikonoce mají jasný smysl a význam, u svatodušních svátků trochu váháme. Když se Ježíš se narodil v Betlémě, přišlo k nám lidem spasení a my se z toho právem radujeme. Když nás Kristus svou smrtí vykoupil z moci hříchu a svým vzkříšením daroval život, víme, že o to můžeme opřít svou naději. Ale o letnicích jako bychom si nebyli jistí. Věříme, že Duch svatý byl seslán, ale netroufáme se říci, že působí skrze nás. Copak můžeme být tak pyšní a troufalí, abychom prohlásili, že právě my máme dar Ducha svatého?

Ale tady jde všechna skromnost stranou! Apoštol píše v listu do Korintu zcela jasně: **Každému je dán zvláštní projev Ducha ke společnému prospěchu.** Toto apoštolské slovo neplatí jen Korintě, ale i u nás v Brně a ostatních církvích a sborech. Každému, kdo věří v Ježíše Krista, je svěřen dar Ducha svatého. Není důvod si naříkat nebo někomu závidět. Každý z nás byl spolu s vírou obdarován možnostmi a schopnostmi, aby se mohl podílet na naplňování Kristova evangelia.

V Novém zákoně máme pět seznamů darů Ducha svatého a každý je trochu jiný. (Ř 12,4-8, 1K 12,4-11, 1K 12,27-30, Ef 4,7-13, 1Pt 4,7-11) V listu Římanům je darů vyjmenováno sedm, v listu Korintským jednou devět, jindy osm, v listu Efezským pět, v listu Petrově dva. Z toho je zřejmé, že přesný výčet darů Ducha svatého neexistuje. Dokonce by se dalo říci: Kolik věřících lidí, tolik darů. Každý z nás je částí těla Kristova a má v něm svůj jedinečný úkol a poslání. Přesto mají naše obdarování společného jmenovatele a lze je s jistou mírou nepřesnosti roztřídit tak, aby se v nich každý z nás našel a poznal.

V citátu z listu Římanům, který jsem vybral jako základ dnešního kázání, je uvedeno sedmero darů a snad se příliš nezmýlíme, když si je rozdělíme na dvě skupiny: První čtyři dary: dar prorockého slova, dar služby, dar vyučovat a dar povzbuzovat nacházejí největší uplatnění ve vnitřním životě církve. Při bohoslužbách, ve výchově a pastorači. Kdybychom si to chtěli převést do dnešních poměrů, pak za **dar prorockého slova** můžeme považovat službu kazatelskou. Proroci, jak o nich čteme v bibli, byli lidé, kteří dovedli poznat, co si Pán Bůh přeje v konkrétních situacích všedního dne. Bibličtí proroci nehádají budoucnost, ale snaží se nás nasměrovat k tomu, co od nás Bůh v daném čase a chvíli žádá. A přesně to je úkolem kazatelů. Vyložit, co znamenalo Boží slovo

v době, kdy bylo písemně zaznamenáno a odvážit se ho aplikovat na současnost. Je to služba, která je velice potřebná, ale má svá úskalí a nebezpečí. Je to dar, který musí být podle Pavla pod veřejnou kontrolou celé církve. Už v prvních generacích křesťanů byli lidé, kteří své vlastní představy nazývali Boží vůlí. Kázat je třeba v souhlasu s vírou a je na celém sboru, aby zkoumal, zda kazatel poctivě hledá Boží slovo nebo si vymýšlí. Dar prorockého slova se tedy netýká jen kazatelů ale i posluchačů, kteří mají za úkol zkoumat, zda se káže v souhlase s vírou.

Druhým darem, který apoštol nazývá **darem služby**, je zřejmě míněno vysluhování večeře Páně. To tehdy zahrnovalo nejen podávání chleba a kalicha, ale i skutečné pohoštění - takže sem můžeme zařadit veškeré sborové stravování: kávu, čaje, pomazánky, společné obědy, švédské stoly, večeře na kurzech Alfa atd. S láskou připravené společné jídlo vytváří společenství a je pro církev stejně důležité jako dobré kázání. Možná ta sborová pohoštění bereme dnes až příliš samozřejmě, ale vzpomínám si, jak na jedné seniorátní neděli řidič autobusu doslova zíral a nemohl pochopit, že jsou před kostelem volně k dispozici stoly dobrot, za nic se neplatí a každý si vezme, jen kolik sní. Měli bychom si této služby obětavých sester umět vážit stejně jako služby našich kazatelů.

Další dar Ducha svatého je pojmenován jako **vyučování**. Pod ním si můžeme představit trpělivé vysvětlování zásad křesťanské víry a života. Dar vyučování mají v našem sboru ti, kteří mají na starost Ovečky, Nedělní školu, Klub otevřených dveří, pobožnosti v kavárničce nebo ti, kteří hovoří s našimi hosty při kurzech Alfa atd. Učitel nemusí vymýšlet originální věci a myšlenky. Učitel vykládá, co se sám naučil a poznal. Dar vyučování mají i rodiče, kteří vlastním příkladem vedou své děti k víře, slušnosti a ohleduplnosti.

Čtvrtý dar, který souvisí s vnitřním životem církve, mají ti, kteří **povzbuzují a napomínají**. Sám apoštol o této službě píše v listu Tesalonický: „Víte přece, že jsme každého z vás jako otec své děti napomínali, povzbuzovali a zapřísahali, abyste vedli život důstojný Boha, který vás povolal do slávy svého království. (1 Te 2,12). Dnes bychom to nazvali pastýřskou péčí, ke které patří zpovědní služba, kdy si navzájem radíme, taktně druhého upozorníme na jeho chyby, ale také se nestydíme pochválit, když je za co. Jde o dar upřímného zájmu o druhého, o dar upřímného slova a klidného osobního rozhovoru, který zbytečně neodkládáme, protože mnohá příležitost se již nemusí opakovat.

Je zřejmé, že mnozí mezi námi mají podobná obdarování a možnost do některé z těchto oblastí se života církve a sboru se zapojit. Někdo bude kázat, jiní vařit, další vychovávat a někteří naslouchat, chválit a napomínat.

Jsou však lidé, kteří neumí ani kázat, ani vyučovat, ani vařit. Nemají však kolikrát ani trpělivost, aby někomu tiše naslouchali nebo odvalu, aby ho taktně napomenuli. Mnozí si proto opakovaně kladou otázku, jaký dar jim byl svěřen a upřímně řečeno nic rozumného je nenapadá. Měli bychom si však klást jinou otázku: Co je v našem sboru a okolí právě nyní třeba? Která služba a práce chybí? Dar Ducha svatého nespočívá jen v mimořádných a předem daných schopnostech, ale také v ochotě dělat věci, do kterých se jiným nechce, ale které jsou aktuálně potřeba. Dar ducha se pak projeví odvahou, vytrvalostí a ochotou přijmout úkoly a výzvy, ke kterým se nikdo nehlásí. Kde „nejsou lidi“, může si Duch svatý najít právě nás.

Možná se nás týká druhá skupina darů, která souvisí s životem církve, jak se jeví navenek -tedy s jejím řízením, financemi a sociální prací. **Kdo rozdává, ať dává upřímně. Kdo stojí v čele, ať je horlivý. Kdo se stará o trpící, ať pomáhá s radostí.** V této oblasti bychom dary Ducha svatého možná ani nečekali, neboť zvláště úřednická a manažerská práce se nám zdá být velmi neduchovní. Ducha svatého si představujeme jako něco spontánního a živelného a to se u kancelářské práce snad ani nehodí. Duch svatý má být jako vítr a hukot z nebe, zatímco úředník a ředitel firmy musí mít pořádek v šanonech. Ale jsem přesvědčen, že apoštol by se nestyděl říci, že darem Ducha svatého může být i práce účetního, složité jednání, které vedou za sbor kurátor s kazatelem nebo návštěva u nemocného a osamělého člověka. Právě tyto zdánlivě všední věci často vyžadují daleko větší míru obdarování než nějaké uzdravování na stadionech. Podrobné zamyšlení nad touto skupinou darů si však musíme nechat na někdy jindy.

Na závěr je třeba ještě zdůraznit, že mít dar Ducha svatého, neznamena mít to snadné. I Duchem svatým obdarovaný bratr či sestra musí stále znovu prosit o Boží pomoc a nepoddat se skleslosti, únavě a vyhoření

I mimořádně talentovaný zpěvák musí desítky hodin a denně cvičit, aby svůj dar zúročil. Podobně i každý věřící musí k Božímu obdarování přidat i mnoho hodin vlastního úsilí a práce. Dar Ducha svatého je podobný zázrak jako semínko, v kterém se skrývá síla života. Ale i to je třeba zasít, zalévat, okopávat a chránit. Jinak uschne a nic z něj nevyroste. Obdarování Duchem svatým neznamena, že nám to půjde samo od sebe a bez námahy. Mít dar Ducha svatého a sloužit jím druhým bývá někdy pěkná dřina. Ale stojí za to!

Pane, díky za semínka víry, lásky a naděje, která jsi do nás zasal. Díky za dary, které máme. Pomoz nám je rozvíjet a užívat k prospěchu druhých. Dej, ať každý z nás najde místo, kde je ho potřeba. Dej nám trpělivost a cílevědomost, aby z Tvých darů vyrostlo dobré a hojné ovoce. Amen.